אלוף השקרנים

היה פעם בארץ לא-נודעת מלך שאפשר היה לשקר לו עד שהקורות באולם המלכות התכופפו, אך הוא האמין לכל דבר שהגיע לאוזניו. אפילו לדברים שהם בלתי אפשריים על כדור הארץ ומחוצה לו.
שנים רבות הוא כבר שלט בארצו ומדי יום אחד מאנשי החצר או מהשרים נאלץ לומר "זה שקר" או "דבר כזה לא יתכן" או "לזה הרי איש לא יאמין". אך המלך כעס מאוד כי הוא האמין בכל ועוד לא קרה שאמר למישהו "אתה שקרן!"
הוא היה כבר זקן למדי והחליט לומר זאת לפחות פעם אחת לפני מותו ומאוד רצה שמישהו יגרום לו לומר זאת. הוא שלח כרוזים לכל הארץ ואמר להם להודיע שמי שיצליח לספר לו שקר כה גדול שהוא בעצמו לא יוכל להאמין בו, יקבל את בתו, הנסיכה היפה לאישה.
שקרנים רבים, אצילים גדולים ואצילים פחות, ניסו לשקר למלך כדי להשיג את ידה של הנסיכה היפה, אך הדבר לא עלה בידם. וכל אחד מהם, בגלל כך שבחוצפתו ניסה את האתגר, נידון לשבע שנות כלא והושם במגדל גבוה של הארמון.
יום אחד שוליה שחי בעיר רחוקה שמע את הכרוז הקורא את הודעתו של המלך. הוא חשב את עצמו לשקרן מלידה ובעל דמיון פורה וידע לספר בדותות גדולות. חוץ מזה חשב שנעים יהיה להתחתן עם נסיכה יפה. על כן עזב את עבודתו ויצא בדרך לבירה.
כשהצעיר סיפר בשער העיר מה כוונתו, יעצו לו כולם לברוח מהר ולא להיכנס העירה, אך הוא לא שם לב לעצות, הגיע לארמון ודרש שיובילו אותו אל המלך.
המלך ישב על כיסאו המפואר ולצדו הנסיכה. היא הייתה כה יפה שאחרי המבט הראשון עליה הצעיר עצם את עיניו. אך המלך אמר: "מותר לך לנסות לשקר שלוש פעמים. אך אם אאמין לכל סיפוריך ולא אקרא אף פעם שאתה משקר, תוסגר בכלא חשוך לשבע

שנים ולא תקבל את הפרס הנהדר שיושב כאן לצדי."
כשהמלך דיבר, הצעיר העז לזרוק עוד מבט על הנסיכה היפה. וראה זה פלא! היא חייכה אליו בידידות ובחיבה כזו, שהוא חדל להתלבט ובטוח היה שעוד הערב יוכל לחבק אותה בזרועותיו.
"אז הסיפור הראשון" ציווה המלך. בידו המקושטת בטבעות יהלומים הוא הצביע על רצפת אולמו המלכותי העשויה לוחות זהב ושאל את השוליה "ראית כבר פעם במקום כלשהו רצפה כה יפה ועשירה?"
"הו, למה לא" ענה הוא. "איפה?" שאל המלך. "בכפר בו נולדתי, שם אחרי יער הזכוכית, שעומד תחת הירח ונקרא שקר-לי-פעם."
"ואצל מי ראית רצפת זהב כזו?" "בבית, אצל אבא שלי."
"ומי אבא שלך?" "הוא רועה חזירים של הכפר שלנו." "ועל כמה חזירים עליו להשגיח?" "על חמישה אלף."
"וכמה זמן כבר שומר אביך חזירים במרעה?" "השנה היא שנת עבודתו המאה תשעים ותשע."
המלך חייך "אם אביך רועה כל כך הרבה חזירים במשך זמן כה רב, בוודאי מרוויח הרבה כסף ויכול להרשות לעצמו לרצף את ביתו בזהב. אכן עבודת רועה חזירים בוודאי משתלמת מאוד."
השקר הראשון לא נראה למלך מוצלח ביותר. אך הצעיר לא יצא משלוותו.
"עכשיו השני!" ציווה המלך. הוא הצביע בידו על החלון ואמר "לך והבט לגינה זו. האם ראית כבר בחייך סלקים כל כך גדולים?"
"אי..." ענה הצעיר בלעג "אלה נראים כמו נבטים נבולים לעומת הסלקים שאני ראיתי לפני תשעים ותשע שנים, שם אחרי השום-ים, בארץ אקומק. אלה היו כה גדולים שתחת עליהם יכלו להסתתר ששת אלפי חיילים בזמן סערה ואף אחד מהם לא הרגיש אפילו טיפת גשם."
המלך חייך שוב ואמר "אם רועה חזירים יכול

לרצף את ביתו בזהב, אין סיבה שבארץ אקומק, שם אחרי שום-ים לא יצמחו סלקים גדולים. הכל יכול לקרות בכדור הארץ שלנו."
הוא צחק בלעג עוד יותר מאשר קודם. ואז הרים שוב את ידו והצביע על חלון שמצדו השני של האולם. "עכשיו לשלישי. לך לחלון וראה את האורן שבגן. האם בנדודיך בארצות ראית אי-פעם אורן כל כך גבוה?"
הצעיר המחוצף, מלא שקרים, המציא מיד שקר כל כך שקרי שבוודאי לא היה בכל העולם מישהו היכול להאמין לו, ובכל מלא עז לספר "וי, זה אורן? הוא נראה כמו מקל של מטאטא לעומת אלה שראיתי בהרי שמייאיים! רציתי לבדוק כמה גדול יכול להיות הגבוה שביניהם. לכן קניתי לי עשרים ושנים אלפים אנקולים גדולים, תקעתי אותם זה מעל זה בגזע האורן והתחלתי לטפס. הגעתי כבר לרקיע השביעי ועדיין לא ראיתי את צמרת. רק תחשוב מלכי גבוה מעל השמיים! אבל מאחר שהייתי כבר כל כך גבוה, החלטתי לראות קצת מה קורה בשמיים. פגשתי שם מכרים אחדים מעיר השקרים ומארץ אקומק וסיפרתי להם שבשנה שעברה אתחתן עם הנסיכה היפה של ארץ לא-נודעת. והם האמינו לי ואיחלו לי מזל בכל לבם. הם היו מזמינים אותי ברצון לארוחת ערב אבל אני רציתי לחזור לעולם עוד לפני שיחשיך. אלא שלא יכולתי כבר למצוא את האורן הגבוה שעליו טיפסתי. לכן החלטתי למצוא לי מקום שקט בשמיים כדי ללון בו. וכשכך הסתובבתי שם נתקלתי בחבית גדולה מלאה בקמח חיטה. זה בדיוק התאים לי. התחלתי לטוות לי חבל עבה מהקמח, חיברתי אותו לחלון השמיים במסמרים שעוד נשארו לי, והתחלתי לרדת על החבל לארץ.
אבל כשהייתי עוד מעל העננים הגבוהים ביותר, החבל נגמר. מה לעשות עכשיו? לא הייתה ברירה אלא לחתוך את החבל מלמעלה ולחבר אותו לחלק התחתון שלו. וכך המשכתי לחתוך ולחבר מלמטה ובהדרגה ירדתי לארץ. אבל כשהייתי כבר על האדמה ועמדתי לפני הארמון שלך ראיתי שהחבל

תאמין או לא עשוי רק מקשרים."
באותו הרגע קפץ המלך מכיסאו "זה שקר גדול כמו החבל שירדת בו מהשמיים!"
"אכן" ענה הבחור בנחת "ולכן אני עכשיו החתן שלך!"
הוא לקח את ידה של הנסיכה, שחייכה אליו בחיבה ונתן לה נשיקת אירוסין. ואז הזוג נעמד לפני המלך, וזה לקח את ידיהם בידיו, הוריד את הכתר מראשו ושם אותו על ראש של הצעיר החצוף.
וכך אלוף השקרנים הוא עכשיו מלך בארץ לא-נודעת.